

ЛАВИНА

Азъ нѣма нищо да говоря,
и нищо нѣма да те питамъ.
Говори доста твоя погледъ моренъ
и твоето лице изпито.

Въ гнета на безизходность пълна
безумна любовта ни пламна,
и ний оставихме да ни погълне
мигътъ на радостта измамна.

И въ треската, що ни убива,
като слѣпци въ нощта се диримъ,
и по-невъзвратимо ни упива
вихрушката, която свири . . .

И нека тѣтне помежду ни,
да рухне бѣлата лавина,
смъртта съ любовъ ще ни цѣлуне
тамъ долу, въ бездната раззинала.